

Diumenge 6 de febrer, 18:30 h AUDITORI

Diaris sense pietat (VI): Els 2000 / Masculí: L'artista, la mare i el ratpenat

Dels amors que maten... Una sessió per submergir-se a les aigües tèrboles i histriòniques de les relacions entre mares i fills. D'Amèrica a Europa, «de mare, només n'hi ha una»... Potser una única mare que ens va parir i ens devorà a tots? Els fills, innombrables per definició, deixaran algun dia de ser petits éssers insegurs? Entre la bogeria i la tendresa, la resolució d'aquest insuportable suspens es troba, potser, entre les imatges d'aquesta sessió: festival de crits i silencis, reunió d'histèries còmiques i d'addiccions malaltisses, gala de sadisme emocional i hivernacle d'hàbits aberrants. Vine aquí, fill meu...

Arsy-versy, Miro Remo, Eslovàquia, vídeo, color, so, 2009, 23 min; **Mother and Son, Matthew Silver**, Estats Units, 2001, vídeo, color, so, 16 min; **Autoportrait de ma mère, Alain-Moïse Arbib**, França, 2010, vídeo, color, so, 42 min; **Mother, Mike Kuchar**, Estats Units, 2007, vídeo, color, so, 9 min.

Arsy-Versy, Miro Remo

«El director Miro Remo aconsegueix compondre una pel·lícula alhora íntima i èpica, dirigint sobre una petita història al voltant d'un home excèntric, Lubo Mero, i la seva passió per fotografiar ratpenats, un lent de dimensions *kubrickianes*. La mare d'aquest personatge, encara que dona suport als esforços creatius del seu fill, també espera que un dia aconsegueixi un treball de debò, trobi una dona i es mudí, potser, de casa seva. No obstant això, aquesta mare no sembla que tingui gaires esperances ja que la seva opinió sobre la dona moderna sembla força severa. Segons ella, Lubo té tot el que una noia pot desitjar, però sembla que avui dia tot és qüestió d'estatus econòmic i de cotxes vistosos. Curiosament, Lubo sembla molt poc preocupat per aquestes coses. Està massa ocupat a explorar les galeries de les mines locals, prenent extraordinàries fotografies de ratpenats. *Arsy-Versy* conté un clar gest de complicitat amb l'obra mestra de ciència-ficció de Stanley Kubrick, *2001: una odissea de l'espai*. El film està farcit d'ecos musicals de Richard Strauss que permeten destacar la naturalesa extraterrestre de les coves que Lubo recorre per documentar els seus ratpenats. En més d'una ocasió, la gravetat es veu desafiada quan l'enquadrament gira a 360 graus i ens ofereix una perspectiva completament nova sobre el treball de Lubo. Aquest motiu extraterrestre està connectat amb un parell de fragments d'una pel·lícula casolana que Lubo va rodar en 8 mm quan era un jove adult, titulada *El planeta dels lepidòpters* i que era la seva orgullosa resposta socialista a un èxit americà, *El planeta dels simis*. En aquest cas, no són els micos sinó les papallones les que dirigeixen el planeta! Són aquests originals floriments visuals els que fan d'*Arsy-Versy* una imponent i refrescant experiència. Miro Remo no té por de retorçar les regles canòniques del cinema documental per obtenir unes quantes imatges sorprenents. Es tracta d'una celebració de la creativitat, expressada a través de la fotografia de Lubo i de la realització lúdica del cineasta.» Jay C. a *The Documentary Blog*, <http://www.thedocumentaryblog.com/index.php/2010/05/04/arsy-versy-hot-docs-review>

Mother and Son, Matthew Silver

«I creïeu que teníeu problemes amb les vostres mares! *Mother and Son* de Matthew Silver és un dels curts més estridents i divertidíssims que mai s'hagi rodat. La mare es diu Grandma Ping i és turmentada pel seu fill Andy, per les seves constants recriminacions i el seu comportament estrambòtic. Vaig descobrir la pel·lícula fa temps al New York Underground Film Festival el 2001 i, malgrat que llavors havia vist desenes de curts—i probablement milers des d'aleshores—, sens dubte aquest seria un dels que triaria, simplement perquè suposo que tot els xiscles i la cridòria es van imprimir en el meu cervell. Grandma Ping i Andy també són dos grans personatges. Semblen haver estat fets per al seu propi *reality*. ¡Quina pena que això s'hagi rodat abans de la bogeria actual pels *reality*! Tot i que Ping i Andy actuen clarament per a la càmera, la pel·lícula no deixa d'assemblar-se, gairebé, a un documental. Les queixes d'Andy sobre les pobres habilitats de Ping per criar-lo sonen massa a veritat. Que potser no tenen la majoria dels nens sentiments semblants encara que els hagin enterrat profundament en el subconscient? El film de Silver, fins i tot sent comèdia, assoleix algunes veritats i emocions consistents, una de les raons que sens dubte el fan memorable. No es tracta de rialles fàcils i prou. El

moment en què Andy renta els seus mitjons a la banyera —no sé d'on ha sortit això— és un moment clau d'absurditat, en una pel·lícula ja de per si absurda. També és del tot admirable el treball de filmació de Silver i la capacitat de Ping i Andy d'interpretar els seus personatges en els múltiples escenaris que ofereix cada escena. Són actors molt naturals, que guarden la seva circumspècció a mesura que la càmera es balanceja, trontolla, s'acosta i s'allunya de l'acció. A més, l'estil ràpid del muntatge imita i intensifica l'energia maniaca de les *performances*. És una pel·lícula que sembla pensada perquè els espectadors es posin molt nerviosos alhora que se'n riuen.» Mike Everleth a *Bad Lit, The Journal of Underground Film*. <http://www.badlit.com/?p=8526>

Autoportrait de ma mère, Alain Moïse Arbib

«A Niça, on viu, una mare contesta les preguntes del fill que l'entrevista amb la seva càmera. Al llarg de tres trobades filmades durant els darrers catorze anys, amb set anys de diferència entre cada trobada, el director recull i grava el relat de la seva mare, en el qual es barregen passat i present. A l'espai determinat del dispositiu que la posa enfront de la càmera, davant del seu fill, ella afirma i repeteix que no recorda. Aquest exercici de rememoració, de repetició, on la paraula s'inscriu en un joc de miralls, posa en dubte el sentit de la transmissió i del diàleg. A través del temps, els relats de la mare, de l'esposa, de la dona s'entremesclen per revelar l'ambigüitat d'un mateix personatge. El treball de muntatge, segon material filmat al voltant del qual s'articulen els motius de l'entrevista, ofereix a canvi la mirada del fill... Evocant els absents, confrontant dues soledats, pren cos la qüestió de les individualitats en el si d'una mateixa família.» Sophie Triquet.

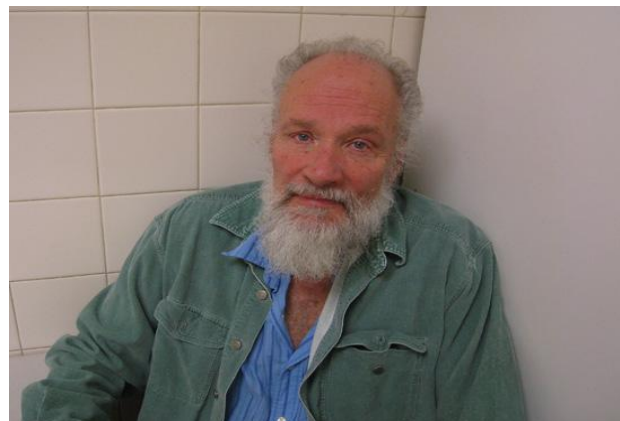
Primer migmetratge autoproduït del fotògraf Alain Moïse Arbib, *Autoportrait de ma mère* és una història de desdoblaments. A primera vista, la pel·lícula és una temptativa frontal, una mica desesperada i dolorosa, d'entendre aquest subjecte paradoxal, proper i alhora estrany, que és una mare per al seu fill. Una mare excessiva, afectuosa i cruel, captada tant en la seva activitat alimentària com en la seva aspiració autoritària de personificar eternament la llei. Arbib organitza així la crida i cerca fílmica de la seva mare, indagant com un entomòleg en la seva història i en la seva psicologia, intentant posar-la enfront de les seves contradiccions per fer sorgir les veritats ocultes. D'aquesta manera, la pel·lícula no cessa de recórrer el fil de les discrepàncies entre el filmador i la filmada. Al mateix temps que és actor del procés d'interrogació, però, Arbib acaba sent espectador i fins i tot còmplice del procés de rememoració. La divergència de mires es contraresta permanentment amb l'evidència de la proximitat i de la semblança física del cineasta amb la seva mare i, sobretot, amb el recurs compartit d'un humor propi, graciós i corrosiu, que no deixa a ningú fora de perill. El film tracta així, de manera implícita, d'un altre tema,

desdibuixa la presència de fantasmes i acaba prenent com a subjecte el procés de gravar. Pel·lícula *amateur* no tan sols per la seva fabricació, sinó per l'esperit que l'anima, ja que es tracta, al cap i a la fi, d'aprendre a mirar i estimar alhora.

Mother, Mike Kuchar

«Un tema que no passa de moda però que no és indemne al pas del temps.» Mike Kuchar

Al costat del seu germà bessó George, Mike Kuchar és una de les figures més originals, boges i destacables del cinema underground americà dels seixanta. Nascut a Nova York el 1942, va començar a dirigir pel·lícules en 8 mm a la dècada dels cinquanta abans de passar-se al 16 mm a la dècada següent. Kuchar dirigeix llavors les seves peces clàssiques, divertides i atrevides, com *The Secret of Wendell Samson*, una de las primeres obres d'alliberament pregai, o *Sins of The Fleshapoids*, una paròdia del cinema de ciència-ficció americà, així com del cinema decadent de Jack Smith o Kenneth Anger. En l'actualitat, aquest director continua produint peces curtes en format vídeo i digital. «Els puristes cinèfils tendeixen a menysprear el mitjà digital, però jo penso que, si permet que la imatge es mogui i faci soroll, l'utilitzaré amb molt de gust...»

Programació i text: Loïc Diaz Ronda

Properas sessions d'Xcèntric:

Dijous, 10 de febrer, 20h: **Still Moving. New York any zero**

Diumenge, 13 de febrer, 18:30: **Surviving Life, J. Svankmajer**

Dijous, 17 de febrer, 20h: **Model Estàndar. El cinema de Morgan Fischer**

Si vols rebre el newsletter d'Xcèntric, subscriu-te al butlletí que trobaràs aquí:

http://www.cccb.org/es/subscripcio_newsletter

+ INFO en <http://www.cccb.org/xcentric/es> o en Facebook XCENRIC CINEMA

